

İstanbulun Şahitliği

– NEJAT HOCA · 29 Aralık 2024

Yürüdüm, Allah'ın adıyla başladı her şey,
İlk adım bir dua, gökyüzüne uzanan bir ses.
Defterin satırlarında gördüm insanları,
Bazısı görülmedik, bazısı okunmamış bir dua gibi.
Azgın dalgalar vurdu yüreğimin kıyılarına,
Boğazımda düğümlenen kelimeler,
Aylarca sürükledi beni;
İstanbul, kendini hem geçmişe hem geleceğe yazdı.
Bir rüzgarı vardı, zamanın,
Hızla geçirdi, ama hiç bir anı unutmadan.
Diz çökmedi ruhum,
Boz bulanık girdapların davetine,
Hayat, iki yüzüyle çıktı karşıma;
Biri tatlı bir meltem, diğeri zehirli bir rüzgar,
Ama boyun eğmedim hiçbirine,
Gözlerim, dağların ufkunu işaret ederken.
Kötünün kızıl gölgeleri çağırdı beni,
Yanlılıkla derman olmak istedim belki bir an,
Ama adımlarıma Allah'ın adı işlenmişti,

Ve gökler yarıldığında,
Yerler içindeki sırlarını açtığında,
Beni koruyan, o adımlardaki kudretti.
Ölülerin izleri gece uyanır,
Bir zamanlar söylenen sözler,
Birer yankı gibi dönüp gelir karanlıkta,
Fısıltılar doldurdu boşluğu:
"Her adım şahittir, her kelime terazide ağır."
Sonsuzluk ne kadar yakındı,
Ve ben bir adım daha atarken,
Ona doğru bir yolculuk başlıyordu.
ahmet nejat